

čís. 1236 jest stavebním dvorem firmy G. Při rozvrhovém roku bylo toto udání odhadním komisařem doplněno tak, že veškeré kolny v této vložce jsou používány firmou »F.« a že v době odhadu v kolně byly součástky lešení a to bezcenné, jako stará prkna. Jiného zařízení na parcele nebylo. Prvý soud z toho podle názoru rekursního soudu právem odvozoval, že nemovitost k provozování živnosti schválně není zařízena a že ani v době odhadu nesloužila provozování výdělečného podniku. Pro nedostatek těchto předpokladů nemohla však býti přihlášená pohledávka přikázána v přednostním pořadí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka nenapadá právní názor rekursního soudu, že podle § 173 zák. ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. požívají nedoplatky pojistných příspěvků k okresní nemocenské pokladně přednostního práva jen s omezením § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., ale vytýká, že jest nesprávným mínění, že nemovitost, o níž jde, k provozování živnosti není zvlášť zařízena a že ani v době odhadu nesloužila k provozování výdělečného podniku. Než výtku tato není důvodna již vzhledem k tomu, co při rozvrhovém roku ohledně vložky čís. 1236 bylo uvedeno odhadním komisařem, že totiž veškeré kolny jsou používány firmou a že v době odhadu v kolně byly jen součástky lešení a to bezcenné, jako stará prkna, a že jiného zařízení na parcele nebylo. Usuzovaly-li z toho nižší soudy, že pozemek nesloužil výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku, dlužno s tímto jejich názorem souhlasiti, třebaš šlo o stavební dvůr, to tím spíše, ana stěžovatelka ve svých přihláškách ani netvrdila okolnosti svědčící o opaku (§§ 210, 214 ex. ř.). Že firma H. jiného stavebního dvoru nemá, jest nedovolenou novotou, a že parcela, o níž jde, této firmě sloužila k účelům výdělkovým, jest nerozhodno, pokud nebylo tvrzeno a dokázáno nebo patrné ze spisů (§ 210 ex. ř.), že provozování výdělečného podniku sloužila výlučně nebo převážně. Okolnost, že podle § 170 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. ručí za pojistné spolupodnikatelé, a dílčí podnikatelé společně a nedílně, nepadá zde na váhu, neboť nejde o toto ručení, nýbrž o přednostní právo uplatňované stěžovatelkou.

Čís. 8381.

Ve sporu o vydání uschované věci není schovatel oprávněn uplatňovati nárok na úschovné námitkou zadržovacího práva, nýbrž může se nároku toto domáhati jen žalobou.

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě proti uschovateli o vydání záclon proti tomu, že žalobce zaplatí žalovanému úschovné. Odvolací soud k žalobcovu odvolání vyloučil jeho vzájemnou povinnost zaplatiti žalovanému úschovné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

Odvolací soud odůvodnil vyloučení nároku žalovaného na úschovné v podstatě tím, že není prokázáno, že mezi stranami došlo ke smlouvě schovací a že strany ujednaly mzdu za uschování. Soud odvolací poukázal však i k tomu, že by žalovaný nebyl oprávněn k zadržení, i kdyby skutečně šlo o uschování záclon. Podle názoru dovolacího soudu závisí rozhodnutí o dovolání ve věci hlavní jen na rozřešení otázky, zda je žalovaný oprávněn vydání záclon do správy mu daných odepírat i z té příčiny, že se žalobkyně zdráhá zaplatiti odměnu za uschování. A tu právě proto, že jde na straně žalovaného o nárok vyvozovaný ze smlouvy schovací, není třeba uvažovati o tom, zda mezi stranami došlo vedle smlouvy o dílo také ke smlouvě schovací, byť i jen jako smlouvě podružné (vedlejší), neboť, i kdyby snad tato otázka byla zodpověděna kladně, nemohlo by to žalovanému v tomto sporu prospěti. Podle jasného ustanovení § 1440 obč. zák. nelze při věcech do uschování přijatých právo zadržovací vykonávati a důsledkem toho není žalovaný oprávněn nárok na odměnu za uschování záclon uplatňovati námitkou zadržovacího práva ve sporu o vydání záclon, nýbrž mohl by se nároku toho domáhati jen žalobou (Ehrenzweig 1920 str. 354). Poukazuje-li dovolatel na ustanovení § 471 obč. zák., činí tak bez úspěchu, neboť toto povšechné ustanovení nemá místa tam, kde zákon jinými předpisy činí z něho výjimky. Takovou výjimku z pravidla obsahuje předpis § 1440 obč. zák. směrodatný i pro rozhodnutí tohoto sporu.

Čís. 8382.

Zodpovědnost zubního lékaře (technika), sesmekl-li se při ošetřování zubu přístroj se zubu a poranil tvář pacientovu.

(Rozh. ze dne 18. října 1928, Rv I 8/28.)

Žalobkyně domáhala se na zubním lékaři Dr. K-ovi a na zubním techniku Josefu S-ovi náhrady škody, ježto byla poraněna při ošetřování chrupu Josefem S-em, zaměstnaným u Dr. K-a. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pokud jde o právní posouzení věci, jest ovšem správné, že se k opodstatnění náhradního nároku podle § 1299 obč. zák. vyhledává aspoň nedopatření škůdcovo, avšak, pokud se týče povinnosti důkazní, nelze